

Det fattes derefter under Afstemning, om Forslag til Lov, hvorved Udelsen af Brokorn og Bropengeafgiften ophæves, skulde gaae over til 2den Behandling, hvilket nægtedes med 40 mod 18 Stemmer.

Efter Dagsordenen gif man derpaa over til 1ste Behandling af Forslag til Lov om Eneret til at anlægge en Jernbane fra Kjøbenhavn til Helsingør (Forslaget findes i Anh. Sp. 359).

A. Sage: Jeg troer ikke, at det vil være nødvendigt at sige mange Ord, for at bevæge det ærede Thing til at lade denne Lov nyde videre Fremme. Den Bevillie, der altid er kommen flige Forslag tilgode, har ogsaa tidligere været tilbeelt et lignende Lovforslag, men dette var mere specielt, og omhandlede navnlig en Fuldmagt for Regjeringen, til at overdrage det sjællandske Jernbaneselskab Eneret til at anlægge Banen til Helsingør. Forslaget fremkom i Foraaret 1853, men der var fastsat en bestemt Tid, inden hvilken Sagen skulde være istand, og den forløb, uden at der blev gjort noget Skridt i saa Henseende. Jeg har imidlertid tænkt mig, at det kunde være muligt at faae dette Foretagende fremmet, og stolet paa, at saavel Thinget vilde understøtte det, som at Regjeringen vilde yde det den Hjælp, som er nødvendig for flige Foretagender, uden at Regjeringen dog skulde fremhjælpe det enten med nogen Garanti eller Pengeopoffrelse. Foruden den Nytte, der jo altid er forbunden med en saadan Jernbane, saa har man tænkt sig, at den ogsaa kunde have en særlig Nytte ved at sættes i Forbindelse med Statsfløene, som fortiden ikke have nogen Udførselshavn. Tillige er der nu stærkt Tale om, at man i Staane vil bringe Jernbanen ned til Helsingborg, og der er al Udsigt til, at det vil lykkes i den nærførestaaende Tid at faae et slikt Anlæg udført, og denne Omstændighed maa tillige gjøre det saare ønskeligt, at vi kunne møde en Jernbane paa den anden Side af Sundet med en Jernbane paa denne Side. Det vil imidlertid ikke alene beroe paa det ærede Thing, hvorvidt et saadant Foretagende kan komme

istand; thi vel ere Jernbaneanlæg et særligt Anliggende, men de kunne neppe komme istand, trods vor særlige Ret til at bevillige disse Anlæg, da vi ikke have noget at gjøre med Alt, hvad der f. Ex. angaaer Toldbegunstigelser, som maae søges paa et andet Sted. Jeg stoler imidlertid ikke alene paa, at disse ville blive indrømmede, men ogsaa, at Regjeringen vil ansee det for rigtigt at yde den samme Begunstigelse til dette Foretagende, som der ved den af mig nævnte tidligere Leilighed for hende ved 3 Aar siden blev indrømmet. Altsaa, i Haab om, at denne Fuldmagt — thi videre er det ikke, som her forlanges — maa blive givet Regjeringen til at kunne afflutte Accord, eller give Concessjon til en saadan Jernbane, skal jeg for Diebliffet ikke yttre Videre.

Judenrigsministeren: Da Lovforslaget, som nys bemærket af den ærede Forslagsstiller, kun giver Regjeringen en Bemyndigelse, da Forslaget ikke binder Regjeringen i Henseende til Personer, ikke forbeholder noget enkelt Compagni, som f. Ex. tidligere var Tilfældet med det sjællandske Jernbaneselskab, nogen udelukkende Ret, men kun forlanger, hvad der er naturligt, „vederhæftige Ansøgere“, og dertil ikke gjør Fordring paa nogen Rentegaranti, men kun paa andre mindre Lettelser, som man efter min Mening maa være velvillig stemt for, naar man først kommer til den Overbeviisning, at Banen er til Gavn, saa skal jeg aldeles ikke modsætte mig det foresliggende Forslag.

Tscherning: Det ærede Medlem sagde, at vi ikke kunde tage Beslutning om Toldbegunstigelser. For at vi kunne komme til at fatte den Slags Spørgsmaal rigtig i Die, kan jeg ikke undlade at bemærke, at vi maae være istand til at gjøre det, saaledes nemlig: at vi overtage for Kongerigets særlige Vedkommende at indbetale i Toldkassen den Forsjæl i Tolden, som vi ved Toldbegunstigelsen indrømme. Dette er en langt bedre Vej at gaae, end at ansee det gjørligt, saaledes som Statsforholdene nu ere, at der af den lovgivende Magt for de sælles Anliggender kan gives Toldbegunstigelser til den Eine eller den Anden til særlige Foran-